

نشریه فریاد کارگر

86.3.25 3

کارگران قند دزفول ناامیدند

بعد از صحبت های احمدی نژاد نیز هیچ تغییری در وضعیت کارگران بوجود نیامد و حتی بعد از تعویض استاندار وضعیت کارگران بدتر شده است. و کارگران زحمت کش معترض هستند و خواست اتحاد و حمایت هستند . 86.3.16
به سازمانهای کارگری در سراسر جهان هر ساله سازمان جهانی کار علیرغم اعتراضات کارگران در ایران ، خانه کارگر و شوراهای اسلامی را بعنوان نماینده کارگران به رسمیت شناخته و هیاتیی از سوی جمهوری اسلامی ایران در این اجلاس شرکت میکنند. ما به این موضوع معترضیم. 86.3.17

تحریم باعث رکود بازار زنجان شده است

یکی از بازاریان زنجانی در خصوص رکود گفت : وضع مملکت در رکود است، مردم پول ندارند به همین نسبت در بازار نیز پول کم است. تاثیر روانی تحریم ها خیلی زیاد است . این تاثیر از کمبود اجناس خیلی بیشتر است نگرانی با گران شدن قیمت بنزین مضاعف شده و این باعث رکود بازار شده است . 86.3.17

صدور احکام اخراج برای 6 از کارگران شرکت واحد اتوبسرانی تهران و حومه

هیات های حل اختلاف ادارات کار استان تهران حکم اخراج 6 نفر از کارگران شرکت واحد اتوبوس رانی تهران و حومه را صادر کرده اند. بنا به گفته "ابراهیم مددی" نایب رئیس سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوس رانی تهران و حومه، هئیت های حل اختلاف برای داوود رضوی، منصور حیات غیبی، عباس نژاد کودکی، سعید ترابیان، ابراهیم مددی و یعقوب سلیمی حکم اخراج و برای 4 کارگر دیگر حکم بازگشت به کار صادر کرده اند. ابراهیم مددی" همچنین گفت: احکام ضد و نقیضی کارگران شرکت واحد در حالی صادر شده است که پرونده اتهامی تمامی 54 کارگر تعلیقی شرکت واحد به صورت یکسان است. 86.3.19

پایان اعتصاب کارگران کارخانه نیشکر هفت تپه

منابع کارگری در ایران می گویند که اعتصاب شش روزه بیش از پنج هزار کارگر کارخانه نیشکر هفت تپه در شمال استان خوزستان، در شامگاه یکشنبه، سیزدهم خرداد، برای دریافت دو ماه حقوق معوقه شان، با «موفقیت» پایان یافته است. هزاران کارگر اعتصابی این کارخانه، در اعتراض به دریافت نکردن حقوق دو ماه اخیر خود، دست به اعتصاب زده بودند. 86.3.19

کارگران ایران ترمه و تهران پتو اعتصاب کردند این کارگران 4 ماه حقوق و مزایا طلبکارند

رئیس کانون شوراهای اسلامی کار استان قم، از اعتصاب کارگران شرکت های ایران ترمه و تهران پتو خبر داد و گفت: این اعتصاب از پنج شنبه هفته گذشته شروع شده است. تقی نصیری افزود: 500 کارگر شرکت های ایران ترمه و تهران پتو که تحت مالکیت یک شخص قرار دارد، نیمی از عیدی و پاداش سال 85 را دریافت نکرده و 4 ماه حقوق نیز طلبه کارند. رئیس شورای اسلامی کار تهران پتو گفت: کارگران بر سر کارهایشان حاضر می شوند، اما کار نمی کنند و خواهان پرداخت حقوق معوقه خود هستند. وی با اشاره به اینکه همه مسئولان استان قم از وضعیت شرکت های ایران ترمه و تهران پتو خبر دارند، گفت : تا کنون اقدامی عملی برای رفع این مشکل صورت نگرفته و صحبت های گذشته مسئولان استان با مسئولان شرکت نیز نتیجه بخش نبوده است 86.3.20

کرج توسط کارگران خشمگین - مسدود کردن اتوبان تهران

روز گذشته کارگران خشمگین شرکت ویتانای تهران از ساعت 9 صبح اتوبان کرج - تهران را مسدود کردند. کارگران در اعتراض به وضعیت وخامت بار معیشتی خود و پرداخت نشدن حقوق معوقه و نداشتن امنیت شغلی شان دست به این تجمع زدند. مأموران انتظامی و اطلاعاتی حکومتی در وحشت از پیوستن مردم به این اقدام اعتراضی سراسیمه به محل ریختند تا کارگران را متفرق کنند، ولی کارگران به جان آمده مقاومت کرده و به اعتراض خود ادامه دادند. شاهدان گفتند اگر چه بستن جاده قدیم کرج با 150 کارگر آغاز شد، ولی هر لحظه بر تعداد آنها اضافه می شد و حتی بازنشستگان ویتانا و خانواده هایشان به رغم ممانعت مأموران حکومت به کارگران معترض پیوستند. کارگران معترض گفتند: کارد به استخوانمان رسیده است. اگر به خواسته ما رسیدگی نشود تجمعات خود را ادامه خواهیم داد و حتی در مقابل همه رسانه ها خود را منفجر خواهیم کرد. 86.3.21

تشکیل شوراهای و تشکل های آزاد کارگری حق مسلم ماست

سال پس از برگزاری چهارمین کنفرانس زنان در جهان، سازمان ملل متحد فرصتی در اختیار سیاستگذاران و کارشناسان سراسر جهان می‌گذارد تا پیشرفت‌های حاصله در اعتدالی برابری جنسیتی و توانمندسازی زنان و دختران را ارزیابی و گام‌های مشخصی برای اقدامات آینده توصیه کند. این گردهمایی تحت عنوان «بازبینی و ارزیابی ۱۰ ساله» از ۲۸ فوریه تا ۱۱ مارس (از ۱۰ تا ۲۱ اسفند) در مقر سازمان ملل متحد در نیویورک، به عنوان بخشی از چهل و نهمین اجلاس کمیسیون مقام زنان سازمان ملل برگزار می‌شود. کنفرانس پکن در سال ۱۹۹۵ به صدور «برنامه اقدام» تاریخی منتهی شد که دولت‌های عضو، شرکای سازمان ملل و همکاران غیردولتی آنها امیدوارند در راستای اجرای گسترده‌تر و نظام یافته آن حرکت کنند. این گردهمایی، پس از جلسه ۵ سال پیش مجمع عمومی سازمان ملل، نخستین فرصت برای مقامات عالیرتبه دولتی و طیفی گسترده از کارشناسان جامعه مدنی است که به ارزیابی عمیق مقام امروز زنان بپردازند. راش مایانجا، مشاور ویژه دبیرکل سازمان ملل در مسائل جنسیتی و پیشرفت زنان گفت: «از زمان تشکیل اجلاس پکن، ما شاهد قوانین عادلانه‌تری هستیم که از زنان در برابر تبعیض، بدرفتاری و خشونت حمایت می‌کنند با این حال برای اجرای «برنامه اقدام» پکن، بویژه در زمینه کاهش فقر، بهبود شرایط بهداشتی، ایجاد فرصت برای پیشرفت اقتصادی و رهبری سیاسی، کاهش موارد نقض حقوق بشر لازم است کارهای بیشتری انجام شود. کمیسیون مقام زنان توجه خود را به دو موضوع متمرکز خواهد کرد: بازبینی پیشرفت‌ها اجرای «برنامه اقدام پکن» و سند حاصله از اجلاس ۵ سال پیش مجمع عمومی، به گفته کارلین هانان مدیر بخش پیشرفت زنان، انتظار می‌رود تعداد زیادی از سازمان‌های غیردولتی در این گردهمایی شرکت کنند. وی چنین اظهار داشت: میزان مشارکت سازمان‌های غیردولتی بیانگر مساعدت فراوان جامعه مدنی به ارتقای حقوق زنان در طول ۳۰ سال گذشته است. مشارکت و کمک‌های آنان به «بازبینی و ارزیابی ۱۰ ساله» و همکاری مداوم آنها عنصری اساسی در این فرایند است.

«برنامه اقدام» چارچوبی جهانی برای کشورها فراهم ساخت تا به تبعیض علیه زنان و به تفاوت‌های مربوط به جنسیت در ۱۲ حوزه میانی از جمله بهداشت، آموزش، اشتغال، مشارکت سیاسی و حقوق بشر خاتمه دهند.

بازبینی و ارزیابی ۱۰ ساله بر چالش‌های کنونی از جمله تلاش‌هایی برای

- بهبود دسترسی به مراقبت بهداشتی مناسب، از جمله بهداشت باروری و جنسیتی و پیشگیری و درمان بیماری‌های ایدز و ویروس آن.

- افزایش مشارکت زنان در مشاغل مربوط به تصمیم‌گیری در دولت‌ها و جامعه

- ایجاد فرصت‌های کامل اقتصادی برای زنان، از جمله دسترسی به منابع مالی خود

- جلوگیری از خشونت علیه زنان از جمله قاچاق آنان و حذف مصونیت متجاوزان به حقوق زنان

- کاهش مناقشات مسلحانه و افزایش مشارکت زنان در برقراری صلح، پیشگیری از مناقشه و حل آن، تأکید خواهد کرد.

۱۳۴ کشور پیش از «بازبینی و ارزیابی ۱۰ ساله» در کمیسیون مقام زنان اطلاعاتی درباره آنچه تاکنون برای حمایت از برابری جنسیتی و اجرای توصیه‌های «برنامه اقدام» انجام داده بودند، به سازمان ملل تسلیم کردند. فعالیت‌های دیگری نیز در این زمینه در جریان گردهمایی‌های بین‌دولتی و منطقه‌ای که به وسیله کمیسیون‌های اقتصادی سازمان ملل در آفریقا، آسیا، اروپا، آمریکای لاتین و آسیای غربی ترتیب داده شد، انجام گرفته است.

ادامه دارد ...»

تشکیل شوراهای آزاد کارگری حق مسلم ماست

مهمترین سفر ارنستو در دسامبر 1951 آغاز شد. او همراه با آلبرتو گرانادوس رهسپار سفری طولانی به وسیله موتورسیکلت به دور آمریکای لاتین شروع کردند. آنها قصد داشتند از تمام کرانه دریای آرام دیدن کنند.

آلبرتو گرانادوس می گوید: (اگر موتورسیکلت خراب نمی شد این مسافرت نمی توانست با ارزش و شایسته باشد. موتورسیکلت قراضه ما سالم نماند. کمی بعد از رسیدن به ساینگوی شیلی در حالی که هنوز یک هشتم از برنامه سفرمان را انجام نداده بودیم. موتور از حرکت باز ایستاد و ماناچار شدیم آن را در چادری بیچیم، در درواز جاده بگذاریم و به راهمان ادامه بدهیم. این تغییر برنامه به ما فرصت داد تا مردم را بشناسیم. مجبور بودیم برای به دست آوردن پول کارهای مختلفی انجام بدهیم. به عنوان راننده کامیون، حمل، پاسبان، دکتر و ظرفشو کار کردیم. در حالی که یک سنت در جیبهایمان نداشتیم به دروازه های معدن (برادن کمپانی) در (چوکویی کاماتا) رسیدیم. یقیناً (برادن) و یارانش در اوایل 1952 هرگز به خواب هم نمی دیدند نگرهانی که در جایگاه

نگهانی اش در حالی که پاهایش در یک جفت پوتین ارتشی قرار دارد، به خواب رفته، کسی نیست جز مردی که بعدها آمریکای شمالی را زیر پوتینهایش به لرزه می اندازد، سرگرد ارنستو چه گوآرا. ارنستو در این سفر دیدگاهی سیاسی پیدا کرد و به آرژانتین باز گشت. او در بوئنوس آیرس به تحصیلاتش در رشته پزشکی ادامه داد اما هرگز نتوانست بی عدالتی هایی را که در سفر به دور آمریکای لاتین دیده بود به فراموشی بسپارد.

ارنستو بعد از پایان تحصیلاتش به سفر ادامه داد و برای ملاقات گرانادوس راهی گوآتمالا شد، این آغازی بر افسانه ال چه بود. مردم آرژانتین کلمه (چه) را برای فاصله گذاری مکالماتشان به کار می برند. اهالی آمریکای مرکزی هر کس را که اهل آرژانتین بود، به این نام می شناختند. حال دیگر ارنستو گوآرا، ارنستو چه گوآرا بود ((برای من "چه" مهمترین بخش زندگی ام است. برایم خیلی معنی دارد. هر چیز که قبل از آن بوده، یعنی نامه خانوادگی و نام تعمیدی من، همه کوچک شخصی و بی مقدارند.)) چه گوآرا مدتی در گوآتمالا ماند، آن جا با چند عضو گروههای چپگرا آشنا شد، نام فیدل کاسترو را شنید، در مکزیك با رائول کاسترو - برادر فیدل - ملاقات کرد و او چه را به فیدل کاسترو رساند. آشنایی آنها درست در زمانی صورت گرفت که فیدل نیروهایش را برای حمله به کوبا آماده می کرد. در ماه نوامبر 1956 یک قایق کوچک به نام (گرنما) با سی و سه نفر سر نشین به سوی کوبا حرکت کرد. هدف آنها خارج ساختن کوبا از دست نظام دیکتاتوری (فولچنسیویا تپستا) بود. این انقلاب در نهایت به سال 1959 پیروز شد و فیدل کاسترو و افرادش در کوبا به قدرت رسیدند. (چه) بابت فداکاریهایش در انقلاب کوبا به عنوان یک کوبایی عالبرتبه معرفی شد و بعدها چند پست مهم دولتی به دست آورد. اما (ال چه) با انقلاب کوبا با پایان راهش نرسید. او باید ادامه می داد. عاقبت در سال 1965 نامه یی برای فیدل کاسترو نوشت و خدا حافظی کرد:

ادامه دارد...

تشکیل شوراهای و تشکل های آزاد کارگری حق مسلم ماست

به یاد لبخند زورکی کارفرمایان می‌افتم؛ وقتی گفت: این سرمایه‌ی که من برای تولید و کارآفرینی گذاشتم، اگر توی بانک خوابانده بودم سود بیشتری نصیب می‌شد. پرسیدم پس چرا سراغ این کار آمدید؟ گفت: فقط به خاطر این است که یک نانی سر سفره این زنهای بی‌نوا بگذارم».

زن صاحبخانه می‌گوید: صبحی کارفرما آمد توی کارگاه و گفت تا ظهر یک خبرنگاری از تهران می‌آید این‌جا. به من و چندتا از خانمها که قبلاً با او درگیری داشتیم گفت هرچه بوده گذشته. اگر می‌خواهید این‌جا بمانید، مواظب باشید چه می‌گویید.

زن می‌رود سراغ همکارانش. خانه‌هایشان نزدیک به هم است. در این فاصله از شوهرش می‌پرسم؛ یعنی به هیچ طریقی نمی‌شود جلوی این دارودسته ایستاد؟ می‌گوید: اینها هم نباشند یک دارودسته دیگر. فرش دست اینهاست و دست اینها هم توی دست هم است. شاید بگویی برای یک همچین سرمایه‌دارهایی چه اهمیتی دارد که یک زن با پول خودش قالی ببافد؟ اما اینها می‌دانند که اگر اولی از راه خودش برود باقی هم دنبالش می‌آیند. به خاطر همین همه راههای قالیبافی شخصی را بسته‌اند. بالاخره یکجای کار همیشه لنگ این دارودسته‌هاست. از زمان برپا کردن دارقالی تا وقت بافتن و خرید نخ و آخر سر هم قیچی‌زدن و جلادادن و حتی فروختن، اینها باهمند. در هر کدام از این مراحل اگر کار پیش اینها گیر کند، سرمایه نابود شده است.

زنان کارگر وارد می‌شوند و دورتادور اتاق می‌نشینند. مردهایشان هم می‌آیند و گاهی از پشت شیشه نگاهمان می‌کنند. مرد صاحبخانه تعارف می‌کند و آنها دستی تکان می‌دهند و می‌روند.

می‌پرسم: چرا برای خودتان کار نمی‌کنید؟ سرمایه این کار حدود 300 هزار تومان است و سودش هم بد نیست. چرا نیروی کارتان را ارزان می‌فروشید؟ زنها به هم نگاه می‌کنند. یکی از آنها می‌گوید: اگر بخواهیم برای خودمان کار کنیم نخ را گران حساب می‌کنند. هیچ وقت هم به اندازه‌ی که لازم داریم نمی‌فروشند. مثلاً چند کیلو می‌دهند و بعد می‌گویند بیاف، نخها که تمام شد بیا دوباره بخر. وقتی نخ تمام شد می‌گویند از این نخ تمام کرده‌ایم چون می‌دانند از جای دیگری نمی‌شود نخ تهیه کرد.

یکی دیگر توضیح می‌دهد: رنگ هر رنگری با رنگری دیگر فرق دارد. مثلاً هیچ وقت دوتا «لاکی» عین هم نیستند. یکی سیرتر است و یکی کم رنگتر. لاکیهایی یک قالی حتماً باید از یک رنگری باشند وگرنه توی کار نشان می‌دهد و قالی را دورنگ می‌کند. قالی هم که دورنگ شد به یک پنجم قیمت می‌خرند؛ اگر بخرند.

ادامه دارد ...

تشکیل شوراهای و تشکل‌های آزاد کارگری حق مسلم ماست

راستي چه كساني ارازل و اوياش هستند؟؟؟؟؟؟؟؟؟؟

ميدان هفت تير است آنها ديگر خيلي افسار پاره كرده اند زنان را هم مثل مردان كنك ميزند، كسي جلو دارشان نيست سر و صورت زنان جوان خونين است و كسي پاسخگو نيست نفرين ها توي دل و بغض ها توي گلو كه بالا و پايين ميرود و اشكها كه سرازير نميشود هيچكدام كاري نميكنند

راستي آيا نبايد در دفاع از ناموسمان كاري كنيم، خواهر من مادر تو خواهر تو دختر من! چه كسي مدافع آنان است، زخمي بر زندگي و زندگاني

راستي چه كسي بايد امروز فریاد ميزد و ميگرست؟؟؟؟؟

در دانشگاهها به جان بچه ها افتاده اند بچه ها خونين هستند و زخمي يكي را كه بيهوش شده است به بيمارستان رساندند و مرتب استفراغ ميكنند، به خوابگاهها مي ريزند، ميروند توي اتاقهايي كه درب بسته شده است، شيشه ها را ميشكنند و وارد ميشوند . وارد ميشوند هر جا كه بخواهند وارد ميشوند. كجا وارد نميشوند.

اما

سخن گفتن از نااميديها سخن گفتن از بدبختي و فلاكت و فاجعه و آخوند و احمدي نژاد سخن گفتن از درد و رنج و بدبختي و اندوه غم بر غم ما مي افزايد و ما را باز هم به همان ورطه مي كشاند به ورطه نامراديها

گفتن از نااميدي سخن تازه نيست، گفتن رنج به رنج مي افزايد و درد به درد و غم بر غم، حرف نو اما سخن گفتن از اميد و اميدواري است و سخن گفتن از مقاومت در برابر آنچه كه به آن اعتقاد نداريم و ايستادگي در مقابل آنچه كه با آن مخالفيم، من اگر بر خوردن ضربه سنگين پوتين آن وحشي بر ساق پاي دختر جواني در خيابان متاثر نميشوم در آن جرم شريكم و تو اگر وقتي آن بي نوا را كه از خانه اش در خواب روده اند دم بر نياوري شريك جرم، پس بكوشيم كه بغضهايمان را كه در گلو نهفته است عيان كنيم و اجازه ندهيم با قدمهاي كثيفشان روي قلب ما راه بروند و به ساحت مقدس انساني ما تجاوز كنند. بايد در برابر اينان ايستادگي كرد، ايستادگي و مقاومت در برابر جنايتكاران آنان را مجبور به عقب نشيني ميكنند و تا زماني كه ما تنها نظاره گران صحنه اي باشيم كه افسون آن هستيم حركت آنها به پيش ادامه خواهد داشت و روزي به همه خانه ها هجوم خواهند برد و اين بلا بر سر همه نازل خواهد شد. آنها هميشه از محل ضعيف شروع ميكنند و پيش ميروند از همين امروز از پيشروي دشمن جلوگیری كنيم!

خودكشي، خودسوزي، مرگ و قتل از ابزار نااميد است ابزاري كه به راحتی در اختيار ما با مشكلاتي كه بر سر راه ما قرار داده اند در دسترس ماست. بكوشيم با مقاومت و ايستادگي در مقابل مشكلات و مشكل اصلي، مهمترين قدم را در زندگي مان برداريم مهمترين قدم در زندگي ما بيرون كشيدن از ورطه هلاكي است كه برايمان فراهم نموده اند از اين دام بايد بيرون بكشيم به ياري همدیگر بشتابيم و به ياري هر كه مقاومت ميكنند، امروز دانشگاه ديروز معلمين و كارگران و فردا همه با همياري همدیگر بشتابيم و روزي نور را پديد آوريم كه بتوانيم نفس بكشيم، نفي در فضا پاك آزادي!!!!!!

زنده باد آزادي

زنده باد مقاومت كندگان در راه آزادي

درد بر هر كه در مقابل جنايتكاران قد علم كرد

درد بر هر كه براي آزادي رنجي را متحمل شد هر جا كه بود

مصاحبه ای با علی ابراهیمی

به طوری که در جریان هستید مشکلات معیشتی، فقر و خطرناک‌ترین شغلی، جامعه کارگران و حقوق بگیران ایران را به حدی زیر فشار گذاشته که لایه‌هایی از این طبقه زحمتکش طاقت از دست داده و حتی به خودکشی و فروش اعضای بدن خود متوسل شده‌اند. به نظر شما مشکل از کجا آب می‌خورد و چرا مسائل بازار کار ایران این طور لاینحل مانده است؟

مشکل از جایی آب می‌خورد که در بهمن ماه سال 82 از همان جا دستور داده شد که کارگران اعتصابی خاتون آباد شهر بابک را به رگبار مسلسل ببندند و حق طلبی مسالمت آمیز آن را به گلوله پاسخ دهند!

بله در ایران امروز حاکمیت، به عنوان بزرگترین کارفرمای ایران با کارگران و حقوق بگیران ایران در گیرو طرف حساب است.

از این لحاظ بر محیط کار ایران شرایط اشنای حکمفرماست. در همه جای دنیا دولت در دعوی جاری بین کارگر و کارفرما نقش داور و میانجی را دارد و در ایران تحت حکومت دولت و دستگاه‌های دولتی طرف حساب و طرف دعوی کارگران هستند.

علت اصلی این که مسائل محیط کار ایران لاینحل مانده و فاجعه آفرین شده، نیز به همین نقش دولت بر می‌گردد. قوه مجریه حکومت به دو علت نمی‌تواند این نقش خود را عوض کند و مثل دولت در سایر کشورها میانجی دعوی کارگر و کارفرما شود.

اول آن که حکومت خودش بزرگترین کارفرمای ایران است و بیش از 80 درصد تولید ملی ایران و کارگاه‌های بزرگ کشور را قبضه خود کرده است و مهمتر از آن؛ که به غم عضویت ایران در سازمان بین‌المللی کار، این حکومت نمی‌خواهد و نمی‌تواند موازین و مقررات الزام آور این سازمان و از جمله حق تشکیل سندیکاها، مستقل کارگری و حق اعتصاب برای کارگران و سایر حقوق بگیران ایران را رعایت کند.

همان طوری که نمی‌تواند حقوق بشر را در ایران رعایت کند محرومیت کارگران و سایر حقوق بگیران ایران از حق اعتصاب و حق تشکیل سندیکاها، مستقل، کمبود اصلی محیط کار ایران و علت ریشه‌ی لاینحل ماندن مسائل فاجعه بار محیط کار ایران است.

اگر حقوق بگیران نتوانند از این حقوق ق به رسمیت شناخته شده و رایج در همه کشورهای عضو سازمان بین‌المللی کار استفاده کنند، با توجه به مرحله گذاری که اقتصاد و صنعت فرسوده ایران در پیش رو دارد، متأسفانه شرایط و فامت با برتری در چشم انداز محیط کار ایران قرار خواهد گرفت.

ادامه دارد

novin_87@yahoo.com :

http://faryadekaregar.blogfa.com:

تشکیل شوراهای و تشکل‌های آزاد کارگری حق مسلم ماست

میدانیم که هر تنش اقتصادی، اجتماعی، سیاسی و... تبعات خاص خودش را بر روی تمامی اقشار جامعه دارد کارگران بزرگترین جامعه انسانی در کشورمان هستند و در عین حال در زیر فشارهای طاقت فرسای گرانی، اخراج های بی رویه، عدم امنیت شغلی، و... هر روز کمرشان خم تر می شود

سؤال این است، سیاست کارت هوشمند بنزین تا چه حد و چگونه فشار بر این قشر زحمتکش وارد خواهد کرد؟ قبل از آن بهتر است پاسخ این سؤال را بدانیم که چرا حیره بندی بنزین؟؟!!

در زمانی که زنگنه وزیر نفت بود، کوپن های چاپ شده بنزین بطور اتفاقی در زاویه دید نگاههای دوربین تلویزیون قرار گرفت و زنگنه در مقابل سؤالهای خبرنگاران کنجکاو تأکید کرد که: "ضرورت انجام پیش بینی های لازم برای روز مبادا." و حالا این سؤال برای ما ایجاد میشود که نکند امروز همان روز مباداست؟!

حال ببینیم، هدف از این کار در این شرایط بحرانی و تورمی جامعه از نظر "عادل آذر" عضو کمیسیون برنامه و بودجه مجلس چیست؟

"بنزین با کارت هوشمند سوخت، سبب صرفه جویی روزانه 7 تا 8 میلیون لیتر می شود و این سیستم تأثیر شایانی در جلوگیری از روند بی رویه مصرف سوخت دارد."

از زبانی دیگر شنیدیم که: "9 میلیارد دلار برای تأمین کسری بنزین مصرفی مورد نیاز است."

سؤال بعدی در ذهن این است که ما چه نیازی به صرفه جویی ویا تأمین کسری بنزین مصرفی داریم و مگر قرار است چه بشود و چه اتفاقی بیافتد؟!

و آیا چاره اش کاهش فوری مصرف آن از طریق فشار بر روی آحاد ملت است و هیچ سیاست درست و اصولی دیگری برای کار مترتب و موجود نیست؟!

جالب و قابل تأمل این جاست که عادل آذر يك گام را فراتر گذاشته و می گوید: "میتوان قیمت هر لیتر بنزین را در صورت اجرا نشدن سهمیه بندی تا 150 تومان نیز افزایش داد." که، می توان تصور کرد چه عواقب وخامت بار و فاجعه باری به دنبال خواهد داشت. و هنوز چند صباحی از اجرای ناقص این طرح نگذشته که بلافصل تأثیرات آن را روی گران شدن نرخ کرایه تاکسی، نانواپیها، میوه های و ... می بینیم.

همانطور که اشاره شد فشارهای طاقت فرسا بر اقشار جامعه به قدری زیاد است که در خبرها از خودکشی و خودسوزی میخوانیم و میشنویم، مردمی که دیگر کارد به استخوانشان رسیده و چاره کار را در این می بینند و متأسفانه کسی هم به دادشان نمی رسد. ولی کارگران که زحمتکش ترین و بی پناه ترین لایه این جامعه به حساب می آیند، چگونه میخواهند پیامد های این مشکل جدید را تحمل کنند، و چه خواهد شد؟؟

دلایل حیره بندی بنزین.....

به دنبال صدور قطعنامه های سازمان ملل و تحریم های اعمال شده از طرف شورای امنیت و یا تحریم هایی که در معرض آن قرار خواهد گرفت، دولت در شرایط بحرانی خارجی و بین المللی قرار گرفته است.

یکی از نقاط آسیب پذیری این حکومت اعمال فشارها و تحریمها بر روی بنزین می باشد. الان حداکثر توان تولید بنزین به حدود 40 میلیون لیتر در هر روز می رسد، اما مصرف بنزین به میانگین 75 میلیون لیتر در روز رسیده، بنابراین اگر تحت تحریم قرار گیرد ما به ازای تفاوت مصرف فعلی و تولید، بایستی از خارج بنزین وارد کند. و در برابر این معضل راه حل حکومت چه بوده است؟؟

ذخیره بنزین را نسبت به سال گذشته 5/2 برابر افزایش و از 60 میلیون لیتر به يك میلیارد و 700 میلیون لیتر رسانده، و چون قصد کاهش سریع مصرف را دارد، سیاست حیره بندی و گران کردن آن را در دستور کار قرار داده است.

نکته بعدی، جلوگیری از کاهش و توقف درآمد ناشی از صادرات نفت خام هست. اگر ظرفیت تولید نفت خام افزایش نیابد، برای اینکه به افزایش مصرف داخلی بنزین پاسخ دهد، دو راه حل دارد، یا بایستی از میزان صادرات نفت خام بکاهد و آن را به مصرف تولید بنزین برساند و یا اینکه بپذیرد که واردات بنزین را که رقم آن در سال 85 به بیش از 5 میلیارد دلار رسیده افزایش دهند. ادا دمه دارد